

Nitten Episke Synopser

af Preben Hammer Jensen
2024

Episk synopsis: Trebenet

Ingen i byen vidste
at kongen var på besøg
eller to vidste det jo
Jacob og Patricia vidste da
at kongen besøgte dem
men de holdt lav profil
og ingen andre anede noget
før kongen var taget afsted igen.

Bagefter bekræftede de besøget
men hvorfor kongen havde været i deres hus
og hvad han havde lavet der
hørte under den privatlivets fred
som selv en konge har ret til.

Vi andre lod da Jacob og Patricia
og kongen
have deres privatliv i fred
men vi var også enige om
at kongens besøg i vores by havde været en begivenhed
der skulle markeres og mindes.

- - - - -

Et par år før
havde jeg vundet nogle millioner
faktisk en hel del millioner
i lotto
og det havde jeg forsøgt at holde lidt for mig selv.

Jeg havde ikke ændret livsstil i udpræget grad
jeg havde ikke sagt et ord til nogen
og selvom købmanden satte et skilt op
der pralede med at en af hans kunder
havde vundet en milliongevinst
anede han heller ikke at den kunde var mig.

Da min bror kort efter
skulle købe et hus i Sorø
tilbød jeg at låne ham til udbetalingen
og sagde at han kunne betale lånet tilbage
når han syntes han havde råd.

Da han spurgte hvorfor jeg var så venlig
og hvordan jeg kunne være det
fortalte jeg ham at jeg havde vundet nogle penge
men jeg sagde ikke noget om hvor mange
for så havde han nok forventet
at jeg ville betale hele huset kontant for ham.

Om det alligevel var min bror der havde sagt noget
til nogle i byen
eller en ansat fra min bank havde sagt noget
eller jeg selv var kommet med en uoverlagt bemærkning
det ved jeg ikke
men i løbet af nogle måneder vidste hele byen
at jeg havde vundet en masse penge.

Heldigvis vidste de alligevel ikke
hvor mange penge det var.

- - - - -

Efter kongens besøg i byen
da vi talte om at det burde markeres
og gerne med en slags mindesmærke
og hvordan skulle sådan noget finansieres
blev der naturligvis kigget til min side.

Nu var vi da venlige og ordentlige mennesker i byen
så jeg blev ikke presset til noget
men når der blev snakket om at sætte en mindeplade
eller måske endda en statue
var der mange der så direkte på mig
uden at sige noget om penge.

Vi havde alle dage behandlet hinanden godt i min by
og jeg var også selv blevet godt behandlet
hele mit liv i byen
så jeg endte med at føle mig lidt forpligtet.

Jeg sagde til de andre at jeg ville få opsat en statue
en kongelig statue
og jeg ville også sørge for en grund
statuen kunne stå på.

Det kunne være vores markering af det kongelige besøg
men så ville jeg også bestemme
kunstner og udformning
og da jeg den eneste mulige sponsor
var det vel også oplagt
at jeg fik min vilje.

- - - - -

Jens Mortensen var byens lokale kunstner
jeg havde set nogle af de bronzeportrætbuster
han havde lavet af blandt andet sin kone og Patricia
og de var særdeles imponerende og vellignende.

Jens Mortensen havde ikke haft noget nationalt gennembrud
og kunne ikke leve af sin kunst
så han ernærede sig i det daglige
som møbelsnedker i byen
og det var han bestemt også god til.

Jens Mortensen var en vellidt mand
både som lokal håndværker og kunstner
så det var meget naturligt
at jeg henvendte mig til ham.

Jens Mortensen var meget begejstret for den forespørgsel
han havde selv tænkt over
hvordan en kongelig statue kunne se ud
og det eneste rigtige var da en rytterstatue.

Det ville tage to år for ham at fremstille sådan en
og han vidste hvad det ville koste i materialer
men så ville det også blive et passende mindesmærke for kongen
og et varigt spor efter mig.

Jeg havde en fornemmelse af
at Jens Mortensen havde en idé om
størrelsen af min lottogevinst
men han vision tiltalte mig også.

Bare fordi vores by kun er en halvstor
og halvbetydningsfuld
samling af bygninger og mennesker
er det ikke en naturlov
at ikke også vi kan udrette noget storslået.

Jeg spurgte Jens Mortensen
om han havde faciliteter til sådan en opgave
og Jens Mortensen svarede
at det kunne han i hvert fald få.

Vi nærrede ingen illusioner om
at kongen ville komme og sidde model
men når fortidens store skulptører
lavede rytterstatuer af konger og hærførere
var de også nødt til
at bruge billeder som forlæg
og billeder af kongen
var der rigeligt af i ugepressen.

Jeg var da lidt i tvivl
om en rytterstatue ville være et ærligt portræt af kongen
jeg havde nemlig hørt
at han ikke var så ivrig en rytter
som hans far havde været
men Jens Mortensen sagde
at naturligvis var kongen en ærlig rytter
som alle andre konger.

Rytterstauen skulle ikke hæves flere meter op
den skulle stå på en søjle
der maksimalt var ti centimeter høj
så tilskuerne ville være i øjenhøjde
med kongens hest.

Det lød bestemt som om
Jens Mortensen havde gennemtænkt opgaven i forvejen
som om han havde forventet
eller i hvert fald håbet
at få opgaven
for da jeg bad ham om at lave en skitse
havde han allerede lavet en.

Skitsen var meget tilfredsstillende
kongen var uniform
ikke noget med at ligne en romers imperator
ikke noget med en hermelinsforet kappe
men en simpel husaruniform
som vi af og til havde set kongen bære
på billeder.

Det skal passe til hesten
han kan ikke fremstilles i hverdagshabit
så skulle han sidde i en bil
og ikke på en hest
forklarede Jens Mortensen.

Vi lavede en kontrakt
jeg betalte også for udvidelsen af hans værksted
jeg betalte for voks og for ler og for bronze
og jeg betalte Jens Mortensen en rimelig løn
de næste to år
så han kunne lukke sit møbelsnedkeri
midlertidigt.

Vi offentliggjorde planen i byen
og satte en smule i pressen
men ikke for meget
det skulle vente til den store afsløring af statuen
og Jens Mortensen skulle have arbejdsro.

Det næste år brugte jeg på
at få indkøbt et stykke jord
hvor statuen skulle placeres.

Jeg købte det privat
myndighederne skulle ikke indblandes
jordstykket havde været et stykke
af købmandens parkeringsplads
og et hjørne af hans have
og det blev gjort til en smuk lille park
der ville passe perfekt til en rytterstatue
næsten helt nede på jorden.

- - - - -

Det andet år brugte jeg på
at vente
mange gange havde jeg den største lyst
til at besøge Jens Mortensen
og den påbegyndte statue
men jeg havde lovet kunstneren arbejdsro
så i stedet snakkede jeg med mine venner i byen
om vores forventninger til værket.

Endeligt oprandt dagen
hvor statuen skulle afsløres for mig
som eneste sponsor
var det en oplevelse jeg skulle have for mig selv.

Jeg så rytterstatuen
alene sammen med Jens Mortensen i værkstedet
hvorfra den skulle flyttes til den endelige placering
overdækket med et klæde
så den var klar til den store afsløring.

Jeg så på bronzekongen
og han var så vellignende og levende
at jeg nærmest forventede
han ville hilse på mig.

Hesten var også nydelig og vellignende
bortset fra en ting
hesten var trebenet.

Hesten havde to imponerende bagben
men forrest var der kun et let bøjet forben
og det så ganske tumpet ud.

Jeg løb tør for voks
sagde Jens Mortensen
og jeg var bagefter tidsplanen
og så kom jeg til at tænke på
at trebenede skamler og stole aldrig vipper
det ved enhver der har bygget møbler.

Jeg indvendte
at så ville hesten heller aldrig kunne galopere
og Jens Mortensen sagde
at det vel også var meningen den skulle blive stående
uden at vakle
som enhver anden rytterstatue
og gerne til evig tid.

Det var oplagt
det nyttede ikke noget
den rytterstatue kunne ikke afsløres
og jeg overvejede kort
at få skåret kongen fri
så han kunne afsløres uden trebenet hest.

Men i den siddende stilling
ville han uden hest
ligne en konge der var ved at skide i parken
og det ville være endnu mere majestætsfornærmende
end at vise ham til trebenet hest.

Det var under ingen omstændigheder
et eftermæle der var en konge værdigt
og heller ikke mig værdigt.

Jeg fik statuen leveret til min private garage
og der skar jeg den i mindre stykker
som jeg solgte som bronzeskrot
og således redede jeg en lille del
af de investerede penge.

Det var lidt ærgerligt
for bortset fra at hesten var trebenet
var det en fremragende rytterstatue
der kunne have været et værdigt minde
over kongens enlige besøg i vores by.

I den nye park stod nu
godt to år efter kongens besøg
en ti centimeter høj søjle
og det blev mindesmærket.

Episk synopsis: Friborg

Byen hed Friborg
kommunen hed Friborg Kommune
og borgmesteren var glad for det navn
og de associationer det gav anledning til.

Oprindeligt var det vist bare en lidt doven udtale
af navnet på en borg ved indsejlingen til byen
den havde så vidt jeg vidste oprindeligt heddet Frejborg
efter en gammel nordisk gud
der ikke længere skulle bruges til noget.

Friborg var et godt navn
der endda med lidt god vilje
kunne høres maritimt
så det ikke bare var frihed
men også sikkerhed.

Så derfor irriterede det borgmesteren
at den svenske teaterchef
på byen gamle scene
havde omdøbt teateret
til Frøjborg Musikteater.

Borgmesteren ville sådan set gerne true med
at fratage teateret det kommunale tilskud
for hvorfor skulle Friborg Kommune
støtte et eller andet Frøjborg Musikteater
der for den sags skyld lige så godt kunne ligge i Frøkøbing
(et fiktivt navn borgmesteren selv forestillede sig)
men indtil videre nøjedes han med
at antyde den trussel.

Teaterchefen
den svenske teaterchef
stak derimod intet under stolen
og truede med at flytte sig selv
og sit personale
og alle sine øvrige teltpæle
til en anden kommune.

Måske endda København
hvor de heller ikke var bange for bogstavet ø.

Når de skulle vedkende sig arv og gæld
var navnenes oprindelse vigtigere
end tilfældige kommunegrænser
sagde teaterchefen.

Borgmesteren var bestemt forelske ti tanken om
at Friborgs gamle teater
nu blev et musikteater
ledet af en international kapacitet
så længe det teater bare også ville vedkende sig arv og gæld
til kommunalbestyrelsen.

Dit ville teaterchefen gerne
såfremt by og kommune skiftede stavemåde til Frøjborg
og sådan bølgede debatten frem og tilbage
mens de fleste af kommunens indbyggere
mere gik op i alle mulige andre problemer.

- - - - -

Nitten år tidligere
var Gustav Kæruld blevet gift
og far til en lille datter.

Mange i Friborg var blevet ganske overraskede
da Gustav Hvidhår
som han var kendt i byen
kom gående gennem gågaden
med en ung kone og en ny barnevogn.

Gustav Kæruld lærte aldrig rigtigt
at udtale sin kones navn ordentligt
så han kaldte hende i stedet Violetta
og alle i Friborg der kendte den lille familie gjorde det samme
for det var nemmere for alle
og Violetta vænnede sig til tanken og navnet.

Gustav Kæruld døbte sin datter Ilse
mens Violetta konsekvent kaldte barnet Frø
for hun var god nok til dansk
til at vide at det navn i forvejen
havde mindst to betydninger
så der kunne ikke være noget i vejen for
at give det en betydning mere.

Allerede da datteren var fem år
forlod Gustav Kæruld denne verden
så hun voksede op med navnet Frø
da det ikke længere kunne falde nogen ind
at kalde hende Ilse
hverken lærerne i skolen
eller familielægen gjorde det
ingen gjorde det.

Frø voksede op
med en omsorgsfuld mor
for Violetta var
i bund og grund et godt menneske
selv om hun oprindeligt hed noget helt andet.

Frø var netop fyldt atten
og var blevet personligt myndig
da hun mistede sin mor
den omsorgsfulde Violetta.

Violetta var sikker på at hun havde opfyldt sin mission
og drog tilbage til sin familie og sit fødenavn
og Frø indrettede en lille café
i familiens lejlighed i Friborg
og hun kaldte stedet Iلسes Café
efter sit navn i kirkebogen
selvom hun alle steder
lød navnet Frø.

Frø ønskede nu brændende
at være en del af en lille tryk familie
så de kunne være flere om
at passe Iلسes Café
men stemningen i byen var blevet for ukærlig
af borgmesterens og teaterchefens konflikt
til at det kunne lade sig gøre.

Borgmesteren var træt af teaterchefen
teaterchefen var træt af borgmesteren
og de fleste i Friborg
og de fleste på Frøjborg Musikteater
var trætte af de to mandfolks konflikt.

Frø tog da tyrene ved hornet og hornet
og talte med resten af kommunalbestyrelsen
og talte med de ansatte på teateret
og bad om at få et møde
med borgmesteren og teaterchefen
over en kop kaffe på Iلسes Café.

En samlet kommunalbestyrelse pålagde borgmesteren at deltage
et samlet personalemøde pålagde teaterchefen at deltage
og mødet kom i stand på Iلسes Café
der i anledning af Frøs nittenårsdag
var pyntet med lys og flag.

Frø forstod alt
hvad borgmesteren sagde
og hun forstod det meste af
hvad teaterchefen sagde
så længe han talte langsomt
på det halvsvenske mål
han havde holdt fast ved.

Og Frø fortalte
om sin far Gustav Kæruld
alle kendte under navnet Gustav Hvidhår
og om sin mor Violetta
der i virkeligheden hed noget andet
der bare ikke kunne udtales på dansk
og om at hun
selvom hun løs navnet Frø
havde opkaldt sin café efter sit navn i kirkebogen.

Og borgmesteren og teaterchefen
blev yderst forbavsede over
at Frø var døbt Ilse
de havde bare troet at cafeen
var opkaldt efter Frøs farmor
eller noget.

Teaterchefen sagde langsomt på halvsvensk
at han bestemt foretrak navnet Frø
og borgmesteren sagde
at han bestemt syntes Frø var en sød pige
der fortjente en kærlig familie.

Frø mente at navne betød så lidt
det havde hendes nittenårige liv lært hende
det vigtigste var vel indholdet og ikke navnet
men på det punkt var borgmesteren og teaterchefen
enige om at være uenige med hende
for navnet var vigtigt
blandt andet i forhold til markedsføring
og navnet betød så meget
at de ikke kunne bilægge striden.

Frø blev så modløs
at hun lukkede Ilse's Café
og tog flag og lys ned
og opsagde lejemålet
og flyttede fra Friborg til en mere kærlig by.

Hun har derfor ingen anelse om
hvad den fiktive by Friborg
og det fiktive Frøjborg Musikteater
hedder i vore dage.

Hun bor i stedet i Nyborg
og passer der Ilses Café
sammen med de to sønner
hun nu er enlig mor for.

Episk synopsis: Raptus

Der var for længst slået bro
flere steder over floden
og byen bredte sig ud over
begge bredder
af den.

Der var folk der boede på nordsiden
og arbejdede på sydsiden
og omvendt folk fra syd
der kørte mod nord
for at arbejde.

Der var endda eksempler på ægtepar
hvor en var født på den ene side
og en på den anden side af floden
der som regel fandt ud af
hvor de skulle bruge sammen.

Alligevel havde der i årevis
været stor uenighed om
hvilken bydel
der var den oprindelige.

For godt nok lå kirken
og de ældste bygninger på sydsiden
men det var på nordsiden
man havde fundet en guldring
som de fleste eksperter
daterede som værende fra bronzealderen.

Da der blev gravet videre på nordsiden
fandt man en grav
der blev vurderet som en kongegrav
med et velbevaret lig
i en stenkiste
og ikke i den sædvanlige udhulede egestamme.

Man fandt kun graven
og ingen spor af gamle bygninger på nordsiden
og folk fra nordsiden mente at bronzealderkonger
måske levede i store telte
mens man i den søndre bydel var overbevist om
at kongsgården i bronzealderen
havde ligget på bakken
hvor kirken siden blev bygget
og at kongen var blevet begravet i højen på nordsiden
fordi han bedre derfra kunne overskue sit rige
syd for floden.

Da der i samme periode
skulle bygges en ny parkeringskælder
i området lige syd for kirken
begyndte man at lede efter spor af den gamle kongsgård der
nu man alligevel var ved at fjerne jernbanearealet
og den forurenede jord.

Man fandt dog ingen spor af hverken kongsgård
eller andre oldtidsbygninger
i det område
men man fandt også her en stenkiste
der indeholdt liget af en kvinde
der naturligvis havde været kongens dronning.

Det beviste tydeligt teorien om den sydlige bydel
som det oprindelige udgangspunkt
mente folk fra sydbyen
og det var folk fra nordbyen slet ikke enige i.

Ingen spurgte
hvorfor kongen og dronningen
var begravet på hver sin side af floden
og derfor blev det spørgsmål aldrig besvaret.

Stenkisten med kongens lig
blev midlertidigt udstillet i nordbyen
i et helt passende telt ved udgravningen
og folk fra begge bydele strømmede til.

Stenkisten med dronningens lig
blev midlertidigt udstillet i sydbyen
i den gamle remise
der var fredet og ikke kunne blive revet ned
og folk fra begge bydele strømmede til.

Der var almindelig enighed om at de to kister
på sigt burde udstilles sammen
og for indbyggerne syd for floden
var det oplagt at indrette den gamle remise
lige netop til det formål
det ville faktisk være et smukt eksempel
på nytænkende genbrug.

Folk nord for floden var enige om
at fundet af de to stenkister
var en fantastisk anledning til
at byen fik bygget et nyt museum
for byens samlede historie
og at det passende kunne bygges ved kongegraven
på nordsiden
hvor grundpriserne desuden var markant lavere.

- - - - -

En flok banditter fra nordsiden
der bestemt var lokalpatrioter
besluttede at hente dronningen og hendes stenkiste
fra remisebygningen
og føre hense sammen med kongen.

En flok banditter fra syd lige så
patriotiske som de andre
bestemte sig til at hente kongen
og føre ham sammen med dronningen.

Samme nat
så forunderlig kan verden være.

Banditterne fra nord
kørte en blokvogn og en kran til sydbyen
og fik let blokvognen
og med besvær kranen
ind i remisen.

Her fik de hejst stenkisten
med dronningens lig
og alle hendes gravgaver på blokvognen
og kørte derfra mod nord med hele herligheden.

Blokvognen skulle efter reglerne
have været fulgt af en følgebil
men sådan en havde banditterne fra nord
alligevel ikke fået anskaffet.

Banditterne fra syd
havde fået skaffet en tilsvarende blokvogn
og en tilsvarende kran
og da teltet om kongens kiste var ret let at fjerne
havde de noget lettere end banditterne fra nord
ved at komme til.

De fik hejst stenkisten
med det kongelige lig
og alle hans gravgaver op på blokvognen
og kørte derfra mod syd med hele herligheden.

Heller ikke denne flok banditter
havde en blokvogn til rådighed
og som deres opponenter
stimlede de af dem
der ikke kunne være i førerhuset
i kranen eller på blokvognen
sammen på ladet
sammen med kisten.

Således stod nu banditter fra syd og nord
på hver sin blokvogn
og lagde nærmest besværende
deres hænder på stenkister.

Og således bevægede de to sære optog sig mod floden
og således mødtes de på den nyeste bro
over floden.

Forrest kørte de to kraner mod hinanden
og efter dem fulgte de to blokvogne
med hver deres stenkiste og banditflok.

Om det nu var kranerne eller blokvognene
eller stenkisterne og banditterne
eller det i virkeligheden var vægten
af kongelige lig der gjorde udslaget
er vel ligegyldigt.

Den nye bro brød i hvert fald sammen
midt over floden
midt over sejlrenden.

Kraner og blokvogne og stenkister og banditter gik til bunds
det eneste der flød op til overfladen
var de to kongelige lig
der således blev forenet.

Det så grangiveligt ud til
at ligene holdt hinanden i hånden
da strømmen i floden
førte dem den lange tur ud mod havet.

Hvis billede ikke
skulle have dækket et kort
over flodernes løb fra udspring til hav
havde man sikkert set kongen og dronningen
knuge hinandens hænder
og blinke medvidende til hinanden
på denne rejse.

Således og kun således
kan vi afslutte den historisk korrekte
og uforfalskede beretning
om Tristan og Isolde

Episk synopsis: Søster

Han var helt sikker på
at han havde en søster et sted
han havde altid været sikker
og at hans mor var sikker på
at hun aldrig havde født andre en ham
var bare en irriterende detalje.

Han var sikker på
at han havde en søster et sted
han vidste bare ikke hvor
så han syntes det var svært at passe på hende.

Selv efter han blev gift
og far til to sønner og en datter
kunne han ikke glemme den søster
og af og til når han så sig selv i spejlet
om morgenen efter endnu en urolig nat
og så sine øjenbryn stritte vildt i alle retninger
var han oprigtigt bekymret for sin søster
hvor var hun ?

Men så indfandt hverdagen sig
med nødvendige gøremål
og de urolige tanker lagde sig
bag alt muligt andet
indtil han igen kunne gå i seng.

- - - - -

Mange år senere satte han sig ud på gyngen i haven
den gynges ungerne nu var vokset fra
og som bare hang og ventede på børnebørn.

Han sad og kom igen i tanker om den søster
han ikke vidste hvor var.

Han havde da mere end en gang overvejet
om hans gamle og nu afdøde far
havde været lidt for meget om sig
og afleveret sin sæd i en anden kvinde
måske endda pænt og ordentligt
inden den gamle mødte hans mor.

Men sådan kunne det ikke være
for sådan en søster ville være halv
og hans søster var hel
det var han sikker på.

Og som han sad der og tænkte
faldt han af gyngen
og blev liggende
og måtte køres på sygehuset
sammen med sin nervøse kone
der fik lov til at sidde på forsædet i ambulancen.

Han var vågen allerede ved ankomsten
og lægerne underkastede ham mange undersøgelser
for at finde ud af
hvorfor han var faldet fra gyngen mod jorden
på sådan en uhyggelig måde.

Han endte i en scanner
og her opdagede lægerne en underlig gevækst
tæt på den forlængede rygmarv
og de havde ingen anelse om hvad det var
og han anede ikke selv hvad det var
og det burde han måske have gjort.

Lægerne ville gerne fjerne den gevækst
den var måske årsag til hans fald
den trykkede måske forkert på nerven
og havde i øvrigt ingen fornuftig funktion
efter lægernes mening.

Måske var det endda en kræftknode
en kræft der kunne sprede sig
selvom den så lidt barnlig ud
og det på mange måder var
en helt ukendt form for kræft.

Men det sagde han nej til
og selvom han kone var mest enig med lægerne
insisterede han på
at han ville vide hvad det var
der boede derinde i ham
inden det blev kasseret og smidt ud.

Han fik selv lov til at studere billederne fra scanningen
og syntes pludseligt han genkendte gevæksten
som sin bortkomne søster.

Lægerne tog en biopsi
og bekræftede hans mistanke
for gevæksten havde nøjagtigt samme DNA som ham selv
bortset fra at det var med
et kvindeligt kønskromosompar
XX.

En reservelæge foreslog grinende
at gevæksten var endogen og indvortes
enægget siamesisk tvilling
og den gode vittighed var
at den slags ikke kunne lade sig gøre
hverken teoretisk eller praktisk
og så gjorde det
alligevel.

Da overlægen på afdelingen
gerne ville offentliggøre sensationen
i et fint videnskabeligt tidsskrift
sagde han igen nej
for det ville være et brud på hans privatlivs fred
endda hans indre privatlivs fred
og denne gang holdt hans kone med ham.

Han frabad sig yderligere undersøgelser og behandling
og udskrev sig selv
og tog sammen med konen
bussen tilbage til eget hus og egen have
fordi deres egen bil
havde stået ubrugt hjemme i indkørslen
under hele forløbet.

- - - - -

I de følgende år
lærte han sin søster bedre at kende
og deres nervesystemer
lærte at kommunikere med hinanden.

Det var der ingen grund til
at fortælle lægerne og de videnskabelige tidsskrifter
men hans kone fik hele historien
og hans kone forstod ham
mens sønnerne og datteren
blev spist af med en anden forklaring
der er for dum til at stå her.

Den underlige gevækst
der nu begyndte at vokse så halsen hævede
og klemte på luftrøret
måtte han lære at leve med.

Til gengæld fik han lov til
at spise for to
at sove for to
og selvom hans kone
af og til kunne blive helt jaloux på hans endogene søster
lærte også hun at leve med søsteren
og at høste de fordele der fulgte med hende.

Det var en søster
ikke en datter
der en dag kunne springe ud af hans pande
men hans kone nød da
at han nu selv kunne mærke
lidt om hvordan det havde været for hende
de tre gange ni måneder
hun havde været i en tilsvarende situation.

Hans datter
der nu ikke længer var lille
besøgte ham en dag
hans hals var tyk og ret generende
og spurgte om ikke den hals nu skulle opereres
for hun gad ikke
have en død far.

Hun vidste ikke
hvad det var
hun bad om.

Hverken han eller søsteren
kunne overleve adskillelsen
og hans enke og sønnerne og datteren
begravede dem sammen.

Episk synopsis: Ånd

Keld Jaromir sad alene på kontoret
og passede sit arbejde
samvittighedsfuldt som sædvanligt
da hans private telefon ringede.

Han kunne se
det var hans gamle møster der ringede
så selvom han normalt ikke besvarede sin private telefon
men han var på arbejde
gjorde han en undtagelse
og tog opkaldet.

Hans gamle møster fortalte
at hun var ned ad bagtrappen
og sandsynligvis havde brækket benet
og hun havde allerede ringet efter en ambulance
men hun ville gerne have Keld Jaromir
med på hospitalet
for fire ører kunne høre og forstå mere end to
som han selv så ofte havde fortalt hende.

Keld Jaromir lovede
at prøve at få fri
så han kunne komme hende til undsætning
og gik derfor ind på chefens kontor
efter først at have banket på
og hørt chefen råbe kom ind.

På chefens kontor fik han øje på
troede han da
chefen der stod ovre ved sit blå kartoteksskab
med ryggen mod døren.

Da han så nøjere efter
var der noget besynderligt ved skikkelsen ved kartoteksskabet
for et var chefen
og alligevel ikke chefen.

For det første så han ud til
at have mere hår på hovedet end vanligt
han havde ligefrem en frisure.

For det andet var han noget gennemsigtig
Keld Jaromir kunne sådan set læse
bogstaverne på kartoteksskufferne
gennem ham.

Han var lige ved at anse skikkelsen ved skabet
for at være et spøgelse
og det var en irriterende tanke
for han kunne vel ikke bede et spøgelse
om tilladelse til at gå allerede nu
og hans gamle moster var nok allerede i ambulancen
og han havde lovet at møde hende på hospitalet.

Er du død
kom han til at spørge
men skikkelse vendte sig om
og forsikrede ham om at den var levende
og til sin lettelse
kunne han sagtens genkende chefens ansigt
der så ud helt som det plejede
bortset fra at det vist smilede lidt mere
end vanligt.

Chefen eller chefens skikkelse
spurgte hvad han ville
og Keld Jaromir fortalte om den gamle moster
og bagtrappen
og de fire ører der hører mere end to
specielt hvis de to ører
tilhører en gammel dame i chok.

Chefen bad ham se at komme afsted
han skulle ikke lade en gammel moster
vente i uvished.

Keld Jaromir skyndte sig til hospitalet
og mødte sin gamle moster
og alt blev klaret til alles tilfredshed
og hospitalets personale var kompetent og venligt.

Efter mosters ben var rettet ud og sikret med en skinne
fulgte han hende for en sikkerheds skyld
helt hjem til hendes lejlighed
hvor hun forsikrede ham om
at hun sagtens kunne klare resten
sammen med sin sædvanlige hjemmehjælp
og at hun ikke skulle være ham mere til besvær
i denne omgang.

- - - - -

Keld Jaromir nåede næste morgen
lige at sætte sig ved sit skrivebord på kontoret
før chefen stillede an foran ham.

Nu var chefen igen massiv
og uden ansats til frisure
mens han betydede sin underordnede
at det var sidste gang han ville acceptere
en syg moster som undskyldning
for at forlade kontoret i utide.

Keld Jaromir var nu helt sikker på
at skikkelsen på chefens kontor dagen før
havde været et spøgelse
et spøgelse han ikke skulle være bange for
og det eneste der undrede ham var
at chefen nu stod der lyslevende
for det var ikke sådan
historien normalt blev fortalt.

Det måtte han spørge spøgelse om
en forklaring på
ved lejlighed.

- - - - -

Jeg havde så svært ved at holde sammen på mig selv
at vi var nødt til at skilles
sagde spøgelse.

Når skroget en sjælden gang
har svært ved at bevæge sig
er jeg nødt til at vikariere
sagde spøgelse.

Jeg vil ikke sige det fungerer perfekt
men vi virker i hvert fald hver for sig
så længe vi begge eksisterer
sagde spøgelse.

Sådan forestillede Keld Jaromir sig
at den samtale kunne blive
så havde han svar på det hele.

Episk synopsis: Syv

Der var bestilt fem kagemænd
og bagermesteren havde bagt syv.

Da hans kone kom ned i bageriet søndag morgen
så hun at han var i færd med at pynte alle syv
og hun spurgte ham hvorfor
for pynten var næsten halvdelen af besværet
og udgifterne
ved en kagemand
så han kunne da nøjes med at pynte de fem.

Men bagermesterens faglige stolthed tilsagde ham
at gøre arbejdet færdigt
og han havde ganske rigtigt sat syv kagemænd i ovnen
for at være sikker på at kunne tage
fem fejlfri kagemænd ud
og nu var de syv tilfældigvis alle sammen perfekte
så nu gjorde han dem alle syv færdige.

Han sagde ikke noget om
at han havde en sær uvilje mod tallet fem
og at det i lige så høj grad
var det der var hans begrundelse
for det ville hans kone synes var latterligt
så latterligt at hun ville grine af ham
og han gad ikke være mere til grin
end højst nødvendigt.

Bagermesteren forventede
at de fem kagemænd blev afhentet
i løbet af formiddagen.

Den ene halvdel af prisen
og den var ikke lav
for den slags luksuskagemænd
kantet med flødeskum og rød gele
og passende slik og marcipanplade
den ene halvdel
var forudbetalt.

Den anden halvdel
skulle betales ved afhentningen
og det var en ordning bagermesteren
havde praktiseret for kagemænd
i årevis
og han havde altid leveret alle kagemænd
og fået alle pengene af tilfredse kunder
så han var ikke bekymret.

Men netop denne formiddag
hvor der var bestilt hele fem kagemænd
blev ingen af dem afhentet
og ingen af dem færdigbetalt
og det af grunde
der var så gode
at de ikke skal nævnes her.

Så klokken tolv blev syv pyntede kagemænd
lagt ud i vinduet
på nederste hylde så selv den mindste kunne se dem
og bagermesteren og hans kone
skiftedes til at stå i butikken
og betragte de familier
der lagde søndagsturen forbi.

Hverken bagermesteren eller hans kone
kunne høre hvad der blev sagt ude på gaden
men de kunne let se hvad der foregik.

Jeg vil gerne have sådan en kagemand
skal vi ikke købe en kagemand.

Du har da ikke fødselsdag i dag
det må vente til næste gang
når du bliver otte år.

På et tidspunkt mente bagermesterens kone
at fem af de syv kagemænd allerede var halvt betalt
og derfor kunne sælges til halv pris.

Hun valgte selv hvilke fem det skulle være
når nu ikke kunderne ikke selv havde valgt.

Lige meget hjalp det
da det blev lukketid
lå der stadig syv kagemænd
på nederste hylde i bagerforretningen.

Den følgende dag ville de ikke være noget værd
hverken bageren eller hans kone
ville sælge andendagskagemænd
deres kagemænd var et kvalitetsprodukt
der ikke bare kunne devalueres på den måde.

De børn der var gået forbi
mens de glædede sig til at fylde otte
så de kunne få en kagemand
tænkte meget over de syv kagemænds videre skæbne.

Måske havde de haft en fest
og spist hinanden
til de var ved at brække sig
for syv flødeskumskantede kagemænd
det er mange.

- - - - -

I en prosaisk virkelighed
endte de sikkert
som alle andre
i containeren til organisk affald.

Episk synopsis: Hvidtjørn

Da Vinnie og Robin aftalte
at de nu var blevet kærest
skete det i ly
af et træ i et hjørne af parken.

Da de nogle måneder senere flyttede sammen
var det ved at være sommer
og da de gik gennem parken
så de den hvidtjørn de havde stået under
blomstre hvidt og voldsomt
i aftensolen.

De så det tydeligt
som en accept af deres lykke
som en bekræftelse
næsten som en velsignelse
og de kunne tydeligt mærke
træet ønske dem held og lykke
med parforholdet.

Senere gik de ofte i parken
og mange henover græsset
med eller uden barnevogn
mod hvidtjørnen
særligt først på sommeren når den blomstrede.

Ind imellem
hvis Vinnie eller Robin gik alene gennem parken
gik hun eller han
henunder træet
og havde en samtale med det.

Hvidtjørnens eneste svar
var forsommerens hvide blomster
og så den særlige fornemmelse i maven
som især Vinnie
men også Robin
tydeligt mærkede
og det talte de om
når de igen var sammen
og holdt om hinanden.

- - - - -

Da den yngste var flyttet hjemmefra
gik Vinnie og Robin ofte en tur
for motionens og bentøjets skyld
og den tur kunne lige så godt
omfatte parken.

En dag så de at hvidtjørnen var fældet
måske var den gået ud
måske var den for usikker
måske brugte byens unger for ofte de tornede grene
til at lege voldsomt med
de fik ingen forklaring
så længe de kun spurgte hinanden.

Tilbage på hvidtjørnens plads
stod nu kun en lav stub
der ikke sagde dem noget.

Det var som om deres kærlighed var fældet
det syntes de begge to
Vinnie vidste det var noget pjat
Robin vidste det var noget pjat
men de følte det alligevel.

Af og til ønskede de
at de aldrig havde set den forbandede hvidtjørn
og de prøvede heldigvis hele tiden at vise hinanden
at deres kærlighed ikke afhang af en hvidtjørn.

Episk synopsis: Krøllede Buer

De var dygtige musikere
sagde Peter
de spillede nøjagtigt som det stod i noderne
og det var ikke til at holde ud
at høre på.

Da den store komponist
Korintha hed hun
skrev sine variationer over
den gamle sang til livet
for klaver og violin
satte hun krøllede buer
over hele forløbet.

Da jeg satte mig
ved mit billige keyboard hjemme
for at spille klaverstemmen
gav de buer ikke megen mening.

Da jeg en dag mødtes med Korintha
og hun tog sig af violinstemmen
gav buerne masser af mening
mens vi spillede.

Da Korintha igen var taget afsted
var buerne igen ved at være meningsløse.

Så prøvede jeg igen at tænke på Peter
og hans påstand om
at al musik er skrevet af Fats Waller.

Episk synops: Prinsessekrølle

Det var det år jeg fik min prinsessekrølle
og min mor syntes godt nok ikke
det passede sig for en mand i min alder.

Men håret groede som det ville
og min kone lod krøllen sidde
hver gang hun klippede mit hår
så her fik naturen lov til
at gå over optugtelsen.

Prinsessekrøllen gjorde sig godt på valgplakater
det var det år jeg blev borgmester
også selvom mine modstandere
kaldte min krøllede koalition
et kup.

Episk synopsis: Virkelighed

En dag vil virkeligheden banke på
sagde mor
og betragtede gulvet på mit værelse
og så slemt var det altså heller ikke.

Jeg gik ind i stuen
og slog min højre lilletå på benet under den sofa
der havde skiftet plads fra den anden side af døren.

Episk synopsis: Sætter

Albert Nissen var udlært sætter
og det blev der grinet godt af
i hans familie og omgangskreds.

Men han var en samvittighedsfuld og omhyggelig mand
der satte pris på den rette rækkefølge
så da han en dag havde tabt en skuffe
med hele alfabetet
samlede han det hele op
og lagde omhyggeligt hvert eneste bogstav
i det rette rum
så det rigtige bogstav
kunne benyttes korrekt
på den mundrette plads.

Det tager episk lang tid
at forestille sig hele processen.

Albert Nissen forblev sætter hele sit liv
og aldrig forfremmet til oversætter.

Episk synopsis: Hyld

Vi var lamslæde
den hyld måtte have groet der i flere år
og gemt sig i ligusteren
uden vi havde lagt mærke til det
Eva havde ikke set det
Anton havde ikke set det.

Bærrene kunne godt ligne
men blomsterne ville ingen af os
hverken Eva eller Anton
have forvekslet.

Nu var de der tydeligt
blomsterskærmene
og grenene var tommetykke
og lignede på ingen måde liguster.

Den skal væk
sagde Eva
den er en slags ukrudt som den står der.

Anton var ganske enig men
den ville være svær at fjerne helt
uden at ødelægge ligusteren.

Måske skulle vi bare holde den så konstant nede
at den opgav
og så ville Eva lige høste skærmene
inden vi tog fat med gressaksen.

- - - - -

Der gik flere år
vi blev ældre og ældre
og hylden blev ved at skyde.

Men nu var vi overvågne og i live
som regel klippede Anton hylden ned både forår og efterår
og Eva klippede den for en sikkerheds skyld midt på sommeren
og hylden nåede aldrig at sætte blomster.

Det skete da vi købte hylde-saft i Netto
varm hylde-saft er godt om vinteren
især med en sjat brænde-evin i
det var vi begge to helt enige om.

Episk synopsis: Fanden i Detaljen

Hvad fanden i helvede er meningen
hvem fanden i helvede skulle mene den.

Der er dug på bordet
en dug af papir
bliver den plettet
skal den ikke vaskes
bare ud.

Nitten myrer spadserer på række
henover bordets dug
ikke som en hær af myrer
bare en patrulje
havde de været bogstaver
kunne de let have været aflæst
så systematisk og lige går de
og der zoomes ind
så de store øjne er tydelige.

Den forreste myre leder patruljen
og går forrest for at sætte duftspor
de følgende bærer hver et sandkorn
ser det ud til
eller
er der silicium i de krystaller
eller er det kulhydrater
er det bare krystalsukker de slæber på.

Den sidste går lidt anderledes
med et større stykke
rent krystallinsk og vandfrit kul
en diamant
hvad fanden i helvede har de gang i
tyveri ved højlys dag.

Den forreste myre
lederen
står stille
de følgende sytten danner en cirkel udenom
og den sidste myre
med den største byrde
bliver stående efter formationen
som et lille selvstændigt punktum.

Lederen af patruljen
går nu raden rundt
og smager med sin lange smukke tunge
på hvert eneste stykke krystalsukker.

Den sidste myres krystal
kan ignoreres i den sammenhæng
krystallinsk kul er så hårdt og klart
at det ikke kan afgive næring.

Så fortsætter processionen ret ud i en ny retning
efter et nyt sødt duftspor
mens den sidste myre
med den store og hårde krystal
bliver stående midt på papirdugen.

Det vil nu være muligt
at sætte sin tommelfinger på denne sidste myre
og samle diamanten op
og beholde den
men sådan vil ingen tegnefilm ende.

- - - - -

Der er en dug på briksen
en dug af papir
jeg lukker øjnene
mens manden skærer i min hånd
så tiden løbet ud mellem fingrene
som sytten sandkorn.

Sytten
det var ikke mange
det her er ingen tegnefilm
ikke engang et tegn eller et bogstav
og det kan jeg vist være glad for

Så er jeg færdig
siger manden.

Episk synopsis: Hjertemusling

Lasse Cramnick havde øjnene indstillet på skaller
fra hjertemuslinger
da de første dukkede op på stranden
så han den ene efter den anden
så han konstant måtte bukke sig.

Var skallen pæn
uden revner eller afslag
og uden bidemærker i kanten
kom den i lommen til de andre pæne.

Lasse Cramnick gik længe
alene på stranden
og fik hurtigt fyldt
begge lommer i vindjakken
med perfekte hjertemuslingskaller.

På vejen tilbage mod den ventende cykel
faldt han øjne på en perfekt formet skal
men da han tog den op
var den en hel hjertemusling
den havde ligget helt oppe ved græsset
og var helt tør
så den var helt sikkert død.

Hvis muslinger ikke lukker sig når de håndteres
er de døde og skal kasseres
og åbner de sig ikke efter tilberedning
skal man også kassere dem
så meget vidste Lasse Cramnick
uden helt at vide hvorfor.

Sådan en lukket hjertemusling
skulle han smide igen på stranden
hvis han tog den med hjem
ville den sikkert lugte forfærdeligt
og alligevel fik han den stukket i lommen
uden at tænke tanken færdig.

Da han senere sad hjemme i sit køkken og sorterede
lagde han den lukkede musling til side
og han blev i tvivl om hvor han skulle gøre af den
hvis han lagde den ude i haven
ville den ligge og lugte der
og tiltrække rotter.

Det endte med at han blandede en lille spandfuld
med cement og sand
og begravede muslingen
i den fine bløde beton
og når den satte sig og hærkede
kunne rotterne ikke komme til den.

To dage senere
skulle han bruge spanden til noget andet
og han vendte derfor betonklodsens ud
så den nu stod der på en krydsfinerplade
og lignede et lille hvidt sandslot.

Et lille sandslot
hvor der boede
en hel hjertemusling.

Om aftenen stillede han pladen og sandslottet
på sit sengebord
så han kunne betragte værket
mens han faldt i søvn.

Der stod det
ved siden af vækkeuret
og af og til var det som om sandslottet
eller måske dets beboer
tikkede lige så kraftigt som hans ur
og det var lyden
han faldt i søvn til.

Da han vågnede næste morgen
tog han den lille betoninstallation
med ud til morgenkaffen
og der tikkede den videre.

Der var et mønster i lyden
det var der
en regelmæssig blanding af lange og korte klik
og det lød da som morse
og selvom Lasse Cramnick ikke kendte morsealfabetet
skrev han mønsteret ned
så godt han kunne
uden at forstå det.

Lasse Cramnick glemte helt
at lægge de sædvanlige mosaikmønstre
af alle de andre hjertemuslingskaller.

Han skyndte sig at klæde sig på
og cyklede ind til biblioteket
for at finde nøglen til morsealfabetet
og han måtte desværre efterlade sit støbte sandslot hjemme
for det kunne han ikke have på bagagebæreren.

Han fandt en bog med morsealfabetet på biblioteket
og gav sig til at oversætte
morgenens meddelelse.

Det var gået lidt hurtigt
da han noterede sandslottets klik
så der var et par steder i meddelelsen
hvor han var i tvivl om prikker og streger
men da han korrigerede for den tvivl
kunne morsesignalet uden problemer
oversættes til en meningsfuld sætning.

Du skal love at passe godt på mig
stod der skrevet på papiret.

(der må da komme en fortsættelse)

Episk synopsis: Hemmeligt Hulrum

Far havde solgt det gamle hus
for da mor ikke længere kunne bo der
var det for stort til ham
ene mand.

Far havde købt et nyt sted at bo
et halvt dobbelthus
der tidligere havde været arbejderbolig for herregården.

Huset var overskueligt at holde
haven var overskuelig at holde
det havde været lejet ud til pæne mennesker
og nu havde far købt det.

Ud mod vejen havde han en lang stue med tre vinduer
ud mod haven var køkkenet
og soveværelset
og badeværelset
det var det hele.

Far var glad for det overskuelige halve hus
og den lange lyse stue
med udsigt til en vej
der ikke var særligt befærdet.

Far var glad for sin nye nabo
i den anden ende af dobbelthuset
han hed Jens
og var en rar mand at dele et par kopper kaffe
eller to eller fire øl med.

Det var altid far der besøgte Jens
Jens var dårligt gående
og kom sjældent udenfor en dør
og fik maden bragt af kommunen
og far lærte hurtigt
at købe øl og smøger til Jens
så var der også en anledning
til at kigge ind til en kop kaffe.

Som regel sad de i køkkenet
uanset om det var kaffe eller øl de delte
men far fik da også set Jens' ende af huset
og konstaterede at den var magen til
bare spejlvendt.

Da han en dag på vej hjem så nøjere på hele huset
overraskede det ham at huset ud mod vejen
kun havde fem vinduer
og da både han og Jens havde tre vinduer ud mod vejen
kunne det ikke passe
men det gjorde det altså.

Han prøvede at kigge ind
ad sine egne tre vinduer
og han så tydeligt
sin egen stue derinde.

Han så ikke ind ad de to andre vinduer
det kunne han da ikke tillade sig
sådan at glo ind ad andre menneskers vinduer
men han overbeviste sig selv om
at den anden ende af huset var kortere
og at Jens derfor kun havde to vinduer i sin stue
så kunne det alligevel passe.

Det gjorde det bare ikke
for næste gang han besøgte Jens
kiggede han ind i stuen
og kunne se ud på vejen
gennem alle tre stuevinduer
det var tre også her.

Jens blev siddende ude i køkkenet imens
og anede ikke hvad far var i færd med
og da far kom tilbage til køkkenet
sagde han ikke noget om vinduer
men da han kom hjem til sig selv
tænkte han over det hele natten.

Da far næste dag igen var inde hos Jens
med en pose øl
og to pakker smøger
fortalte han Jens hvorfor han ikke havde sovet
og Jens sagde
at han altid havde haft en mistanke om
at der var et hemmeligt rum gemt i huset.

Og far der havde haft matematik i skolen sagde
at der ikke kunne være et hemmeligt rum
men at det derimod måtte mangle
og det forstod Jens ikke
og det forstod far ikke
men de kunne da altid dele et par af de øl
far havde haft med i posen.

Den følgende dag
lå Jens på gulvet i sit køkken
og måtte hentes af en ambulance.

- - - - -

To dage senere
kom enken fra herregården forbi
og fortalte at Jens var død
og at hun selv ville flytte ind i hans ende af huset
så herregården kunne ombygges til hotel.

Enken hed Amber Bernstein
og var pensioneret operasangerinde
og født i Tyskland
men far forstod hende let.

Far kunne fint leve med den nye situation
for selvom Amber Bernstein
var næsten lige så gammel som Jens havde været
fejlede hendes ben bestemt ikke noget
så hun kunne selv både køre bil og handle
og hente øl og smøger
hvis hun skulle få brug for det.

Og mens Amber Bernstein indrettede sin halvdel
og far lærte hende bedre at kende
havde han ikke tid til at tænke på
at der da manglede et hemmeligt rum i huset.

- - - -

Efter nogle måneder
var de så trætte af at skulle gå halvt rundt om huset
når de besøgte hinanden
særligt når vejret var dårligt
at de bestilte en tømrer
til at fjerne væggen mellem de to stuer
mens de selv var en lille tur
i bedre vejr på Rhodos.

Efter de kom hjem
var der nu fem vinduer både udvendigt og indvendigt
i deres fælles stue
og der var ingen mulighed for at undersøge
hvor det manglende hemmelige hulrum var blevet af.

Men far tænkte på sin ungdoms matematikundervisning
og det han havde lært om komplekse tal
og han undrede sig til sin dødsdag over
hvordan den slags imaginær matematik
kunne tegnes ind i arkitektur.

Senere fik far og Amber Bernstein
revet væggen mellem de to badeværelser ned
så der blev plads til et badekar
men de to soveværelser
holdt de fast ved.

Episk synopsis: Flyvetur

Andy var ikke meget fuld
han havde fået et par øl
og måske en skarp eller to
men ude i hegnet ville han ikke selv sige
at han var
slet ikke.

Blæren var bare løbet fuld
og skulle lettes hurtigt
og en lille gruppe træer
sådan set kun tre
bød sig til.

Han lynede ned og hev frem
og lod det stråle
og det var vist i sidste øjeblik.

Hvad fanden i helvede bilder du dig ind
at pisse på mine sko
ved du overhovedet hvad de har kostet
fulde stodder.

Det er en lille vred mand i blåt
med onde øjne og klistret hår
og et lille sort fipskæg.

Han har en kniv i sin højre hånd
og det er vist den
Andy burde koncentrere sig om.

Han så ikke ned på mandens sko
han stillede så skarpt han kunne på kniven
og mærkede pludseligt
en dump smerte i skridtet og mellemgulvet
et los i kuglerne ville han kalde det
og han havde ikke engang nået at lyne bukserne
av for helvede.

Det sortnede for han øjne
han kunne lige så godt lukke dem
og da han åbnede dem igen
og kunne se igen
var det som om han svævede flere meter
oppe i luften.

Han vidste godt hvad det her var
han havde hørt rigeligt om andre folks nærdødsoplevelser
så nu var han selv nærdød
eller heldød
og prøvede at se ned mod jorden
og forventede at se manden i blå
bøjlet over sin egen nærdøde krop
for at færdiggøre arbejdet med kniven.

Men dernede på jorden
der mellem de tre træer
kunne han ikke se sin egen krop
der stod kun manden i blå
og gloede forundret op
med åben mund over sit dummer sorte fipskæg.

Andy så ned ad sig selv
og skyndte sig at få ordnet sig
og lynet bukserne
for han kunne da ikke tillade sig
at svæve sådan over jorden
med det hele hængende nedad.

Og mens han nu steg højere og højere til vejrs
var han sikker på
at det ikke var en ud-af-kroppen oplevelse
for han havde både krop og tøj med til vejrs
og han spekulerede over hvad der kunne være sket
for det var altså ikke almindeligt
at kroppe steg til vejrs
uden brug af tekniske hjælpemidler
så hårdt kunne manden i blå ikke have sparket
og så fuld var han heller ikke
det vidste han.

Han prøvede om han på en eller anden måde
kunne styre sine bevægelser gennem luften
som han havde set luftdykkere gøre
i en TV udsendelse
men han fandt ingen brugbar teknik
han steg bare
med ansigtet vendt mod jorden.

Han bevægede sig
så vidt han kunne se
også henover jordoverfladen
men fra hans højde var hastigheden
svær at bestemme.

Det måtte være vinden der bevægede ham
og jo højere han steg
jo mere tog den fat
kunne han mærke.

Så vidt han kunne bedømme
det var lidt usikkert uden at have ur på
gik der henved en time
inden han syntes stigningen standsede
og at han langsomt men sikkert
bevægede sig tilbage mod jorden.

I begyndelsen var han i tvivl om
det bare en tilfældig bevægelse
eller om han virkelig var på vej tilbage
til en sikker grund
men efterhånden kunne han konstatere
at nedstigningen altså var konsekvent.

Det ville sandsynligvis snart være slut
med flyveturen
og han begyndte at overveje
om han ikke også skulle huske at nyde turen
mens den varede.

Han nåede bare overvejelserne
så landede han
og i landingen drejede hans krop sig endda
så han landede sikkert på benene
selvom han straks var nødt til at sætte sig ned
og ryste på hovedet
mens han følte sig helt ædru.

Andy prøvede at komme til sig selv
mens han sad i noget lang og lidt vådt græs
og lidt efter rejste han sig igen op
for at få lidt bedre styr på hvor han var landet.

Det var på en slags strandeng
til den ene side lå stranden og havet
til den anden side lå græsmarker
med hegn om
og kornmarker uden.

Hvis han havde holdt sig flyvende
i lidt længere tid
var han sikkert landet ude i havet
sådan så det i hvert fald ud
så han havde vist været heldig.

Og retningen hjemad gav sig selv
han boede ikke ved havet
så han skulle den modsatte vej.

Han begyndte at gå henover engen
og via markskel frem mod veje
der blev større og større
og lignede noget der kunne føre ham
tilbage til hjembyen.

På vejen kunne han ikke lade være med
at tænke over hvad der mon var sket
og hvad der havde bevirket at han kunne flyve en time
og den eneste logiske forklaring måtte være smerten
mente han
losset i kuglerne havde gjort ham flyvende.

Han nåede endda at tænke
at hvis han kunne gentage oplevelsen
ville han være bedre i stand til at lægge mærke til
hvad der skete
på sådan en flyvetur.

Men han fik hurtigt overbevist sig selv om
at sådan et los ville han aldrig kunne få sig selv til
at stille frivilligt op til.

Episk synopsis: Fralandsvind

Britta stod på plænen
i den øverste ende af haven
hvor hun kunne se ud over vandet
og selvom det hav med usikker vandstand på længere sigt
måske kunne blive en problematisk nabo
var det godt nok pænt at se på.

Britta var på mange måder
meget tilfreds med huset og haven
det var også et godt sted
for drengene at vokse op.

Der var godt nok et stykke vej
til jævnaldrende kammerater
men de havde hinanden
og det ville bestemt
mente Britta
føre til et godt forhold når de blev voksne.

Der var da en båd ude på vandet
vejret var fint at sejle i
også for sådan en lille båd
en lille jolle kunne det ligne
hvor der sad to og roede sammen fra land.

Der var ikke meget vind
kun en stille brise fra øst
søen var rolig
og de to i jollen havde medvind
så når de skulle hjem skulle der nok trækkes noget mere til.

Britta smilede for sig selv
det billede på en lidt ubetænksom overmod
skulle hun måske vise drengene.

Hvis det da ikke var drengene
der var på vej ud over havet med vinden i ryggen
og det kunne det ikke være
hvor skulle de have fået den jolle fra.

Drengene var da også inde i huset
da hun gik ud i haven
så der var de vel endnu
hun havde hørt dem larme rundt ovenpå
det var hun ret sikker på.

For at være helt sikker gik hun ind i huset
og ovenpå til deres værelser
og der var helt stille.

Hun så ind i begge værelser
og de var fyldt med alt andet
end drengene.

Den ene roer havde vist haft en gul bluse på
og havde Kenneth ikke brøndbytrøjen på i dag
hun kunne ikke huske noget om den anden roer
og hun kunne heller ikke huske hvad Claus havde haft på
men det var også ligegyldigt
for hvor skulle drengene have fået en jolle fra.

Hun løb ud i haven
og hen til lågen ovenfor trappen ned til stranden
og så ud mod jollen
det kunne ikke være drengene
men det var drengene
i jollen
det var hun ikke i tvivl om.

Hun løb ned ad trappen
og ud over stranden
og råbte Kenneth og Claus
Claus og Kenneth
vend om.

Hun håbede at den fralandsvind
der skubbede drengene udad
også kunne bære hendes stemme ud til dem.

Men enten nåede råbene ikke ud til dem
eller også lagde de ikke mærke til dem
de fortsatte bare udad
jollen og drengene blev mindre og mindre
og sværere og sværere at skelne fra omgivelserne.

Britta tog fat i sig selv
og ringede 1 – 1 – 2
og fortalte hvad der var sket
og hvad der var ved at ske.

Så ringede hun til drengenes far
og fortalte ham det samme
og han lovede at komme
så hurtigt han kunne.

Snart var der en helikopter i luften
og to ambulancer på stranden
og inde fra byen sejlede to motorbåde ud
og drengenes far smed sin Morris i indkørslen
og løb til og holdt om Britta
og Britta holdt om ham.

Der stod de så
for foden af trappen op til haven
og så af al magt ud over havet
uden at kunne få øje på deres drenge.

En kompetent udseende mand
halvt gik, halvt løb
fra ambulancerne og hen imod dem
for at forsikre dem om
at drengene snart ville blive samlet op
for både lodsåden og en privat båd var ude
og helikopteren sørgede for overblikket i det her vejr.

Man forventede ingen ulykke
ambulancerne var bare kørt frem for en sikkerheds skyld
og Britta og drengenes far slap hinanden
og så på den kompetente mand.

Britta ville gerne vide
hvordan i alverden drengene havde fået fat på en jolle
der lå ellers aldrig joller
og flød på stranden her.

Den kompetente mand kunne ikke svare på spørgsmålet
det ville bliver undersøgt nærmere
når først drengene var sikkert i land
men det var da en oplagt mulighed
at de fik indskærpet deres drenge
at man ikke bare kan tage en jolle
og ro fra land
i fralandsvind.

Den kompetente mand gik tilbage til ambulancerne
Britta og drengenes far gik op ad trappen op i haven
i håb om på den måde
at kunne se længere ud over havet.

De så længe
men de så ikke noget til drengene
og de holdt igen om hinanden
og solen bagte i den lette brise fra land
og tiden gik langsomt og sejt.

Pludseligt kørte ambulancerne væk fra stranden
skulle det så ses som et godt tegn ?

Den kompetente mand kom igen imod dem
denne gang over plænen fra forhaven
drengene var fundet i god behold
sagde han
og lodsåden var på vej tilbage til byen med dem.

Britta og børnenes far ville også ind til byen
og tage mod drengene der
men den kompetente mand sagde
at lodsåden næsten allerede var i land
og det ville være mere sikkert
hvis de blev og ventede i huset
og kunne modtage drengene i deres trygge hjem.

Drengenes far spurgte
om der ville komme en regning fra myndighederne
for sådan en redningsaktion
og det kunne den kompetente mand
ikke sige noget om.

Den kompetente mand forlod dem
og drengenes far
besluttede sig til at køre hjem til sig selv
for han var så vred lige nu
at han nok ikke var den bedste til at modtage drengene
og Britta var lettet over den beslutning.

Drengene kom hjem i en politibil
og de var både flove over hvad der var sket
og hvor dumt de havde opført sig
men de var også opstemte af oplevelsen
af roturen
af turen i båden der stod pilot på
af turen hjem i politibil
så der var noget at tale om
når de igen skulle i skole.

- - - - -

Når Britta tænker på tiden i huset ved havet
er det mest de gode ting hun tænker på
og dagen med fralandsvind
er ikke en af dem.

Episk synopsis: Moster

Moster er Hittebarn siger de
hun er ikke mors biologiske søster.

Mor siger moster kom med posten
i en papkasse
moster siger selv at hun kom gennem luften
i en kurv under en ballon
så hvem skal man tro på.

Da de var små
legede pigerne sammen
af og til i enighed
af og til i uenighed
i haven hvor mormor passede planterne
og høstede bær og frugter
når tid var.

Både moster og mor
lærte på den måde at passe haven
og haven var deres andet hjem
som huset var deres første hjem
og i huset
havde de hver sit værelse
for det havde morfar bestemt
og det syntes alle i huset
morfar og mormor og moster og mor
var en fornuftig bestemmelse.

Morfar og mormor sov i samme værelse
i samme seng
mens moster og mor sov i deres værelser
i to forskellige senge.

Sengene stod på hver sin side
af den samme væg
og derfor kunne de banke signaler til hinanden
hittebarnet og datteren.

Da mormor blev syg
passede moster og mor den have
som de nu var store nok til at passe på
og da mormor døde af sin væmmelige sygdom
blev hun begravet oppe på kirkegården
og moster og mor stod sammen med morfar ved graven
og sang for mormor mens det skete.

Morfar sagde nu at haven var deres ansvar
og at de skulle passe den godt for mormors skyld
og mor syntes at haven mest var hendes ansvar
for hun var mormors ægtefødte datter
og moster syntes
at da hun var fundet i ballonkurven ude i haven
var den da mest hendes ansvar.

Så moster og mor
påtog sig hver for sig ansvaret
og var omhyggelige med pasningen af haven
for mormors og for havens skyld
mens de lod morfar bestemme
inde i deres første hjem.

- - - - -

Blommetræet var blevet meget højt
moster ville gerne have det skåret ned
helst fældet helt
for når blommerne kunne nås
var de alligevel ikke meget bevendt
til andet end fyld i en rødgrød
der helst skulle hente den gode smag
fra andre frugter og bær.

Mor var enig i blommernes uegnethed
hun syntes bare træet var så livskraftigt
at hun ikke kunne få sig selv til at fælde det
så det måtte moster gøre alene
og det gjorde hun.

Moster og mor var helt enige om
at det fældede træ ikke skulle forlade haven
så moster skar træet i passende stykker
og lagde det hele til tørre
i bunden af haven
ned mod åen.

Sådan lå passende stykker af stammer og grene
sammen med kvaset i flere år
og blev hjemsted for pindsvin og laver og brændenælder
og meget andet man ikke lægger så meget mærke til
at man ved noget om det.

Men som træet tørrede ud
brugte morfar de mest regulære stykker
som brænde inde i huset
i kolde tider
og den tilbageblevne bunke
bestod efterhånden kun af nældeovervokset kvas
og moster syntes efterhånden det var på tide
at også det blev brændt af.

Hun havde fældet og parteret det træ alene
og derfor byggede hun alene det første bål af kvaset
og tændte det og passede det.

Mor blev vred da hun lugtede og så det
haven var et fælles ansvar
det havde morfar selv sagt
og afbrænding af kvas i den størrelsesorden
det skulle aftales i forvejen.

Moster syntes
at når hun havde gjort alt arbejdet med det træ hidtil
så kunne hun lige så godt gøre det færdigt
og mor gik ind i huset
og var fortsat vred.

Og som moster sad der og passede bålet
begyndte flammerne at tale til hende
og foreslå at moster og mor delte haven imellem sig
så ingen behøvede blive vrede
og det syntes moster var en god idé.

Men da hun senere fortalte mor om den plan
blev mor ikke glad
for det var noget vrøvl at flammer kunne tale
og de ville i øvrigt vise mormors have manglende respekt
hvis de begyndte at bygge et plankeværk eller en mur
igennem den.

Og moster tænkte heller ikke på plankeværk
og ikke på mure
hun lånte i stedet en rendegraver ved kommunen
en dag vej og park alligevel var på kursus
hele banden.

Med rendegraveren gravede hun en rende
fra huset og ned til åen
og hun gravede den dyb nok
til at den blev fyldt med vand
og smal nok til at de fleste
kunne springe over i en snæver vending.

Således delte hun haven med vand
og hun foreslog at hun og mor
skulle have hver sin side
men renden skulle være fælles
og der kunne de endda have guldfisk
hvis de blev enige om det.

Mor protesterede og klagede sin nød til morfar
og sagde at nu havde moster
gravet mormor midt over
men moster sagde at mormor lå på kirkegården
og var ganske hel
hvis da ikke ormene havde taget for godt for sig af retterne
og det havde i hvert fald
hverken noget med rende eller guldfisk at gøre.

Morfar sagde
at de skulle enes om den have
det var hvad de skyldte mormors minde
uanset hvad de enedes om
og så gik han tilbage ind i huset
og lod moster og mor
klare konflikten selv.

Det endte med at moster lod mor vælge
hvilken side hun foretrak
og selvom mor naturligvis valgte
den side moster selv ville have foretrukket
lykkedes det dem at passe hver sin side af haven
uden at støde ind i hinanden
og det gik faktisk udmærket.

Kun ideen med guldfisk i renden
kom aldrig til at fungere
enten døde de
eller de svømmede ud i åen.

Moster prøvede endda adskillige gange
at sætte nye guldfisk ud
og sørge for det rigtige foder til dem
men lige meget hjalp det
og mor hjalp heller ikke
hun var helt ligeglad med rendens indhold.

De to havesider gav glimrende udbytte
af blomster og grønt
og tiden gik godt.

- - - - -

En tidlig forårmorgen døde morfar
i al fredsommelighed inde i huset
og moster og mor stod og sang for ham
da han blev begravet ved siden af mormor.

Da de kom hjem fra den begravelse
var der bygget en lille bro over renden i haven.

Det var lidt grinagtigt med den bro
renden var ikke bredere
end man let kunne springe over
og den var efterhånden så tilgroet
at der var mere grønt end vand i den.

Moster og mor nægtede begge at have opført den bro
og mormor og morfar kunne af gode grunde
ikke holdes ansvarlige
så en eller anden udefra
ganske uden adkomst til at blande sig
måtte have placeret den bro
og det var sådan set noget utrygt.

Men moster og mor kunne ikke blive enige om
hvem der skulle fjerne den bro
så derfor blev den stående i deres have
uden at have et fornuftigt formål.

- - - - -

Væksterne i den forhenværende rende
vokser sig tættere og tættere og højere og højere
og selvom moster et par gange om året
er nødt til at holde dem i ave med en kantklipper
får hun mere og mere en fornemmelse af
at renden vilde vækster
på en eller anden måde
er hendes egentlige biologiske familie.

Episk synopsis: **Ruin**

Vi kendte alle sammen historien om ruinen
vi havde alle sammen været bange for ruinen da vi var små
måske var der spøgelser, måske gik den unge pige igen
vi havde alle sammen leget i ruinen da vi blev større
i første omgang med en sitrende frygt for spøgelser
indtil al snak om spøgelser var glemt.

Den gale doktor havde bygget huset
det havde været en smuk villa
men nu lå den for tæt på skrænten
det var galmandsværk at bygge sådan på en bakke
der var ved at blive ædt af havet.

Doktoren havde boet i villaen sammen med den unge pige
somme sagde hun havde været hans datter
somme sagde hun havde været hans hustru
ganske få sagde hun havde været begge dele
og vi vidste aldrig hvem der havde ret.

Da den gale doktor forsvandt
forsvandt den unge pige også
måske var de bare begge to taget tilbage til hovedstaden
hvor de vist kom fra
måske havde den gale doktor
dræbt den unge pige
og begravet hende under gulvet inde i huset
hvorefter han flygtede fra stedet
vi vidste de ikke, vi gættede bare
på alt muligt.

Vi kunne se ruinen som et forladt hus
havet efterhånden åd sig ind på
vi kunne se ruinen som et mausoleum
som en dag ville styrte i havet
så den unge piges skelet blev åbenbaret
vi håbede vist alle det bedste.

Vi havde alle hørt Ima fortælle om dengang
hun og Jonas havde gemt sig i ruinen
i håb om at være alene sammen
nogle af os syntes det var en morsom fortælling
nogle af os syntes det var en uhyggelig fortælling
vi kunne alle sammen se situationen
for os.

Irma i de bare underbukser
Jonas vist nok uden
i halvberuset firspring
på vej tilbage mod byen og os andre.

Nu var Irma bedstemor
og hun grinede selv af historien
mens Jonas var flyttet til Flensborg
og vi så ham aldrig siden.

Vi havde alle hørt Julie fortælle
hvordan hun var faldet i søvn i ruinen
og var vågnet ved at kirkeuret slog et slag.

Vi havde hørt hvordan hun havde været lysvågen
ude af stand til at røre sig
mens flagermusene fløj rundt over hende.

Somme sagde at der var mere mellem himmel og jord
og at man aldrig kunne vide
hvad den galde doktor havde bedrevet i det hus
inden han forsvandt.

Somme sagde at der var mere mellem himmel og jord
som for eksempel lyden af kirkeure
og flagermus
og myg
og ingen havde da set elefanten svæve ud over havet

Vi havde alle sammen hørt Frank fortælle
hvordan han havde fundet teksten
GUD H med store bogstaver
kradset i pudset nederst på væggen
helt inde bag toilettet
inde i ruinen.

Der havde ingen af os andre vovet os ind
vi havde nøjedes med at kigge ind gennem døråbningen
for det var simpelthen for ulækkert
at tænke på at gå derind.

Frank havde været derinde
han havde ligget på knæ foran toiletkummen
og set det fortalte han
og de fleste af os troede ikke på den historie.

Hvad skulle GUD H nederst på væggen
og så bag en gammel ulækker toiletkumme
og vi vidste at Frank også fortalte andre løgnehistorier.

Siden fortalte Malene
at hun selv havde ligget på knæ foran den toiletkumme
og at hun hverken havde set tekst eller puds
og Frank sagde at pudsen havde været så løs
at den måske var faldet ned nu
og Malene sagde at det nok var sket
da Frank selv prøvede at kradse den dumme tekst i væggen.

Og vi grinede alle sammen
og snakkede frem og tilbage
mens vi ventede på at havet på et tidspunkt
ville gnave sig ind til vores ruin
så hele historien styrtede i havet
og vi var derfor alle sammen meget forbløffede
da den gamle rockstjerne Thorvald
købte ruinen
for at sætte den i stand.

Vi læste alle sammen i avisen
at Thorvald havde festlige planer med det sted
med vores ruin
og mange af os huskede Thorvand fra vores ungdom
så vi var sikre på
at han kunne finde på hvad som helst
og snart vidste vi alle
at Thorvald kunne det.

Hvad som helst
det var da noget
og vores by kom i avisen
og regional TV.

Der blev ikke snakket mere om Irma og Julie
og der blev slet ikke snakket om Frank
den løgnhals.

Først blev der bygget en betonvæg om skrænten
den var to fod tyk
og den skulle garantere at havet ikke åd mere af bakken
og ind under Thorvalds nye ruin.

Vi snakkede da om det mon var lovligt
at lavekystsikring på den måde
selvom det jo var skrænten og ikke kysten
der blev lagt beton på
og nogle snakkede om de stakkels digesvaler
der ikke længere kunne komme hjem
men vi var alle sammen enige om at vente
og se hvad der skete.

Mange af os havde været bange for
at det gamle hus
vores ruin
skulle rives ned
til fordel for et helt ny hus
men sådan blev det ikke.

Husets ydre blev repareret og sat i stand og bevaret
så selvom vi var sikre på
at det indre blev skiftet ud
i hvert fald det gamle ulækre lokum
med eller uden indskriften GUD H
var vi glade for resultatet.

Det var vores ruin
der var genopstået som hus
som herskabsvilla
og Thorvald annoncerede i pressen
at det ville blive indviet med en stor fest
som vi naturligvis ikke var inviterede til
og hvorfor skulle vi også være det
for det var da vores ruin
men en herskabsvilla ville vi alligevel ikke høre til i
det var vi helt enige om og i.

Festen skulle begynde juledag
og strække sig ind i det nye år
for sådan festede vi i gamle dage i flere dage
udtalte Thorvand til pressen
og regionalt TV
så vi kunne genkende ham fra gamle dage
og sådan en fest gad vi nok se.

De fleste af os havde juleferie
og vi kunne nemt finde en anledning til at gå forbi
så vi kunne kaste et blik ind mod huset
og se noget i oplyste vinduer
og måske se noget vi kunne fortælle hinanden
noget vi selv havde set
for rockstjerner er noget
og de kan sagtens finde på hvad som helst
selvom de er gamle.

Det var vores planer
så vi glædede os til jul
og håbede på storslåede oplevelser
så vores lille by i et kvarters tid
kunne komme på landkortet
og i de landsdækkende medier.

Det år fik julekalenderen
en helt ny betydning
mens kassevogne bragte nye møbler
til den genfødte herskabsvilla
og vi kunne se os selv som hyrderne på marken
der kunne kigge forbi når stjernen blev tændt
og så gjorde det ikke så meget
at vi måtte undvære hvid jul
i en regnvåd december.

Og da vi hver især i hver familie
havde overstået juleaften
og villaen efter sigende skulle begynde
tog regnen til
og Solvej fortalte
at hun var gået forbi villaen om aftenen den femogtyvende
hun skulle tilfældigvis den vej
og der havde da været lys i vinduerne
der havde været gule firkanter
bag et gardin an regn
så man ikke kunne se om der ellers var trukket for.

De følgende dage kom flere af os tilfældigvis forbi
og havde helt samme oplevelse
så vi næsten belavede os på
at holde vores private nytårsfester ganske som vi plejede
uden hensyn til Thorvald i villaen.

Det måtte vi nok nøjes med
at læse om i avisen.

Det var da lidt sært og lidt ærgerligt
når det nu for en gangs skyld var her der skete noget
og ville vores barndoms spøgelser
alligevel blande sig i begivenheden
uden vi kunne følge med.

Var det indirekte
den gale doktors kone eller datter
der efter sin død forhindrede os
i at få del i den store begivenhed
lige uden for byen
et sted vi kendte så godt
og som vi havde snakket om siden vi lærte at tale.

Dern snak gik i hele juleugen
når vi mødtes i Netto
for at købe alt godt fra havet
og champagne
til vores private og ikke så bemærkelsesværdige nytårsfester.

Og da dagen for de private nytårsfester oprandt
regnede det så kraftigt
at enhver tanke om at skyde det nye år ind udendørs
måtte opgives
og vi måtte nøjes med stjernekastere og knaldperler
indendørs.

Ingen af os var ude for at se
hvad der hvad der foregik i villaen på bakken
så vi bemærkede ikke
at ganske som vores egne små haver var våde
var bakken også blevet gennemblødt
og at den to fod tykke betonskal
der snildt kunne have holdt havet ude
ikke kunne holde til vandpresset indefra.

Som vi siden fik fortalt
var skallen brudt som en æggeskal
af kyllingen indefra
og hele den våde bakke var sejlet ud af havet
med villa og gæster og spøgelser.

Nytårmorgen var det klaret op og rygterne gik
og vi var alle sammen myldret ud mod bakken
som nu var væk
og vi stod i den nye strandkant
og kunne se en lille smule tag og spir
over den rimeligt rolige havoverflade
og en af os
vi er usikre på hvem
fik alarmeret myndighederne.

Den følgende tid var vejret fint nok til
at vi kunne følge redningsaktionen
der blev både dykket og gravet derude
men ligene der blev bragt ind
var alle i lukkede poser
så vi kunne ikke afgøre hvem de døde var.

Rockstjernen Thorvald fandt de efter sigende aldrig
og det var i det hele taget noget usikkert
hvem der havde været i villaen
da den sejlede ud i havet
for alle deltagere
var tilsyneladende sejlet med ud.

Vi var sikre på
at ål og makrel og krabber havde en fest det forår
fest på fest på fest
og den gamle rockstjerne fik et bredt monument
det hele fik en masse omtale i pressen
og en del af os medvidende i byen
blev interviewet kort til landsdækkende TV.